

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 października 2021 r.

Pozycja 136

POSTANOWIENIE

z dnia 15 lipca 2021 r.

Sygn. akt Ts 127/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych w ten sposób, że „warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 10 maja 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

W piśmie z 26 listopada 2012 r. skarżący wniósł o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji realizowanej na trzech działkach położonych w miejscowości [...]. Decyzją z 24 maja 2013 r. (znak: [...]) Wójt Gminy [...] (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) odmówił uwzględnienia wniosku. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO), decyzją z 27 września 2013 r. (znak: [...]), utrzymało w mocy rozstrzygnięcie Wójta. Skargę na to orzeczenie Wojewódzki Sąd Administracyjny w P. (dalej: WSA) oddalił wyrokiem z 15 maja 2014 r. (sygn. akt [...]).

18 stycznia 2019 r. skarżący – w trybie art. 37 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 735) – wniósł zażalenie na przewlekłe prowadzenie przez Wójta postępowania w przedmiocie ustalenia warunków zabudowy zakończonego decyzją z 24 maja 2013 r. Postanowieniem z 8 kwietnia 2019 r.

(znak: [...]), SKO uznało ponaglenie za nieuzasadnione z uwagi na załatwienie sprawy co do istoty przez organ pierwszej instancji decyzją z 24 maja 2013 r.

W piśmie z 16 kwietnia 2019 r. skarżący wystąpił do WSA ze skargą na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej decyzją z 24 maja 2013 r. Domagał się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia kosztów postępowania. Postanowieniem z 27 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]) WSA zawiesił postępowanie sądowoadministracyjne z uwagi na przedstawienie przez Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), w sprawie o sygnaturze akt [...], zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, a mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, tj. „Czy wniesienie skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania po jego zakończeniu i wydaniu ostatecznej decyzji stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu takiej skargi przez sąd administracyjny w zakresie rozstrzygnięcia na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi?”. Postępowanie zawieszono do czasu wyjaśnienia powyższego zagadnienia.

Postanowieniem z 15 września 2015 r. (sygn. akt [...]) WSA podjął zawieszone postępowanie i odrzucił skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania. Skargę kasacyjną NSA oddalił postanowieniem z 16 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]). Orzeczenie to, wskazane przez skarżącego jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, zostało mu doręczone 11 stycznia 2021 r.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 10 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 21 czerwca 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez doręczenie odpisów albo kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem (wraz z czterema kopiami) postanowień: WSA z 15 września 2020 r. (sygn. akt [...]) oraz SKO z 8 kwietnia 2019 r. (znak: [...]).

W odpowiedzi na zarządzenie, skarżący 28 czerwca 2021 r. (data nadania), doręczył wymagane orzeczenie SKO, natomiast zamiast wyroku WSA z 15 września przesłał rozstrzygnięcie tego sądu z 27 sierpnia 2019 r. o zawieszeniu postępowania w sprawie o sygnaturze akt [...].

Skarżący twierdzi, że zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, rozumiane w sposób przyjęty przez NSA w postanowieniu z 16 grudnia 2020 r., uniemożliwiają uzyskanie prejudykatu, stanowiącego warunek wystąpienia z roszczeniem opartym na art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.). W związku z tym istotnie ograniczają przysługujące mu prawo do sądu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy braki formalne nie zostały usunięte w ustawowym terminie.

Stosownie do art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Orzeczeniem w związku z którym skarżący wniósł skargę do Trybunału jest prawomocne postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]). Jego odpis doręczono skarżącemu 11 stycznia 2021 r. W tym dniu rozpoczął się bieg terminu wniesienia skargi konstytucyjnej. Ostatnim dniem złożenia jej w Trybunale był więc 11 kwietnia 2021 r. Skarga konstytucyjna została zaś wniesiona 10 maja 2021 r., a zatem ze znacznym przekroczeniem terminu.

Mając powyższe na względzie Trybunał stwierdza, że złożony środek prawny nie spełnia wymogu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania rozpatrywanej skardze dalszego biegu.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.